

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

ZNATI ZAČETI ZNOVA

**ALI MISLI NASTAJAJO
V MOŽGANIH?**

**MENUET — DVORNI
PLES**

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JULIJ 2015 | ŠT. 2

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040/70 99 55

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

bilten@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Grafični urednik: Nija Androjna

Grafično oblikovanje: Valerija Križnik

Lektor: Klavdija Blažun

B E S E D A
U R E D N I K A

Napredovati, izboljšati življenjske pogoje ... po tem vsi hrepenimo. Ne le hrepenimo, če je v nas kaj vrednega, k temu stremimo z vsemi svojimi močmi. Gradimo! Gradimo to, kar nam v določenem trenutku pomeni izboljšavo. In če uspemo, nam ti dosežki veliko pomenijo, ker smo vanje vložili velik del svojega časa in energije. Zaradi tega so tudi naši in smo nanje navezani.

Vsaki navezanosti pa preti bolečina ob morebitni izgubi.

Vendar v ozadju izgradnje, ki je vidna v predmetih, vzpostavljenih sistemih, spoznanih ljudeh ... za vso to vidno, zunanjo izgradnjo poteka izgradnja človeka – nas samih. Da bi lahko spremenili stvari zunaj sebe, se moramo soočiti s težavami in neprestano premagovati sebe. S tem krepimo svoje sposobnosti in dejansko izgrajujemo sebe. To je resnična izgradnja – edini dosežek, ki ostane, ne glede na to, kaj vse se nam lahko pripeti. Lahko nam namreč potres poruši stanovanje, gospodarska kriza odvzame ugledno delovno mesto, tat odnese težko privarčevane prihranke, raztresen voznik poškoduje avtomobil ali bližnjo osebo ... Koliko možnih pripetljajev, na katere ne moremo vplivati?! Nekaj pa nam venomer le ostane. Nič in nihče namreč ne more vzeti ali uničiti tega, kar je skozi ves napor, vložen v izgradnjo "zunanjih" stvari, zraslo v nas. Resnost, vztrajnost, stabilnost, razumevanje drugih, delavnost ... to so naši pravi dosežki – to je tisto, kar smo zgradili.

Tako vidimo, da ima vse zunanje le relativno vrednost – lahko je lepo, lahko je koristno, prijetno – vendar je krhko, ranljivo – je minljivo. Kar je zraslo v nas, pa je lahko trajno in absolutno. Kaj smo torej zares zgradili? Sebe in odnose z drugimi! Ta notranji napredek pa se posledično odraza v tistem, kar ustvarjamo navzven.

Za vsakim dosežkom je torej človek – nekdo, ki je to ustvaril. Če močnemu človeku vse vzamemo, bo kmalu zgradil novo – ker je to odraz njega. Podobno je, če nekaj podarimo šibkemu, bo to, kot vse ostalo, zapravljen. Ni torej pomembno, kaj smo pridobili ali zgradili, temveč kakšne osebne sposobnosti smo pri tem razvili – kaj smo postali.

Če na življenje gledamo tako, nam ne bo težko skozi spremembe in različne izgube – ki pa so nujne in neizbežne, čeprav si jih največkrat ne želimo. Sprejeti je torej treba, da nekatere stvari moramo pustiti za seboj – naj bo to po naši volji ali proti njej. Skozi nenehne cikle ustvarjanja in propadanja pa vselej ostajamo Mi – z vse bogatejšimi izkušnjami, s pridobljenimi sposobnostmi, močmi – in kar koli se zgodi, lahko vsakič začnemo znova.

Andrej Praček

Urednik

V TEJ ŠTEVILKI:

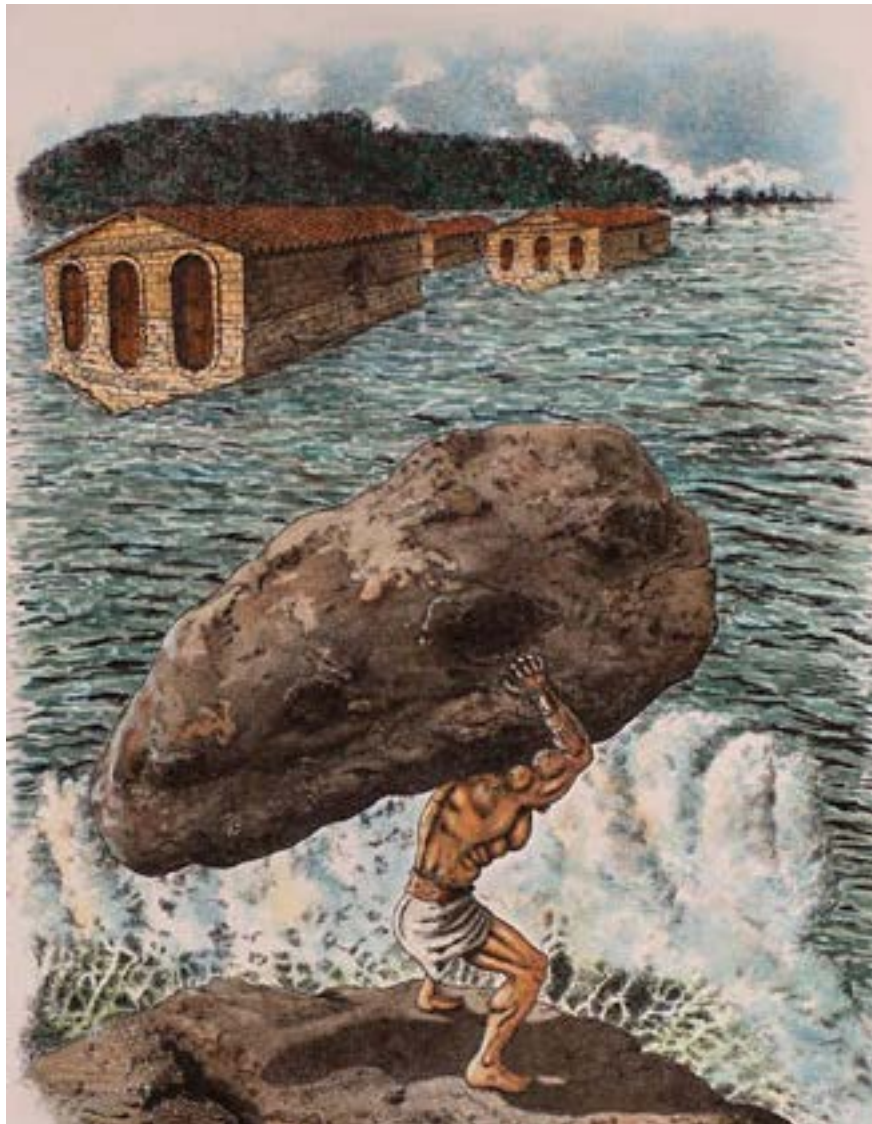
- ZNATI ZAČETI ZNOVA
- ALI MISLI NASTAJAJO V MOŽGANIH?
- MENUET

ZNATI ZAČETI ZNOVA

JELENA SIKIRIĆ

VSAK ZAČETEK JE NOVO ROJSTVO

V življenju obstajajo trenutki, kadar kljub naglici in težavam, ki nas obkrožajo, iščemo predah. Izklopimo televizijo, ne dvigujemo telefona, tudi če dolgo zvonijo, ne zanima nas kup dela, ki nas čaka, ne slišimo vprašanj, ki nam jih postavljajo ... Gledamo skozi okno in dokler naš pogled brezciljno tava, ne da bi se kjer koli zadržal, se misli izgubljajo v daljavi.

Nenadoma se spomnimo nekega dogodka, odnosa, dela, ki smo ga pustili v preteklosti, vendar ga še nismo pozabili, ker spomin nanj nosi grenak okus nezadovoljstva: "Ko bi le tedaj imel to izkušnjo in razumevanje, bi morda bilo vse drugače!" Včasih se nam po teh nenadnih spominih, ki se kakor plaz zgrnejo nad našo glavo, pojavijo misli, ki nas vrnejo v resničnost, in v tem trenutku iskrenosti do samih sebe s posebno jasnostjo uvidimo vso sivino vsakdana, vse, o

čemer se trudimo v vsakodnevni naglici ne razmišljati: o kupu nerešenih težav, nejasnih medsebojnih odnosih, notranjih konfliktih in šibkostih, različnih obveznostih. Porodi se občutek, da smo zdavnaj obtičali v nedoumljivem močvirju in da nas to močvirje preveč duši, ne da nam dihati ... To pomeni, da je prišel trenutek, da naposled prenehamo dušiti in v sebi zadrževati krik duše: "Treba je začeti vse znova, drugače!"

Znati začeti znova je velika in večplastna veščina. Potrebujemo jo ne le takrat, kadar smo se primorani potegniti iz težkih, brezizhodnih okoliščin. Dejansko je vsak nov dan svojevrsten nov začetek. Celo kadar nam vse gre dobro in se zdi, da smo naposled ujeli skrivnostno ptico sreče, naše življenje vseeno poteka v stalnem, napornem boju. Razlog za to ni le reševanje teh ali onih materialnih, življenjskih težav. Tudi mi se vsakodnevno borimo, da bi ohranili in utrdili že doseženo, da bi zadržali letvico na vsaj minimalni ravni svojih teženj, interesov, iskanj, čustev in medsebojnih odnosov.

Borimo se, da bi bili v skladu z lastnimi merili in da se ne bi spustili pod prag lastnega dostojanstva, da ne bi dovolili duši oveneti. Zato nas samo življenje vedno znova primorava, da začnemo znova. Kajti če si ne želimo, da bi nas pogoltnila rutina, smo enostavno primorani občasno začutiti "nov dah" v vsem, kar delamo, ter uloviti ta novi val in priliv moči, ki prideta, kadar se nekaj v našem življenju in delovanju začneja korenito spreminjati.

Starodavni filozofi so govorili, da je vsak novi začetek novo rojstvo. Z novim začetkom gremo skozi skrivnostni prag, ki ločuje en cikel, eno etapo našega življenja od druge. Zapiremo eno in odpiramo drugo, novo in čistejšo stran svojega obstoja. Zdi se, kot da se z vsakim novim začetkom v gledališču našega življenja začne novo dejanje. Igralci so isti, vendar je scena drugačna, pojavijo se novi obrazi,

STARODAVNI FILOZOFI SO GOVORILI, DA JE VSAK NOVI ZAČETEK NOVO ROJSTVO. Z NOVIM ZAČETKOM GREMO SKOZI SKRIVNOSTNI PRAG, KI LOČUJE EN CIKLUS, ENO ETAPO NAŠEGA ŽIVLJENJA OD DRUGE. ZAPIRAMO ENO IN ODPIRAMO DRUGO, NOVO IN ČISTEJŠO STRAN SVOJEGA OBSTOJA.

zato tudi samo dogajanje poteka v drugi, popolnoma nepričakovani smeri. Vsak novi začetek popolnoma spremeni našo perspektivo, gledišče, vse vidimo drugače.

To, kar je bilo prej aktualno, se zdaj zdi preseženo. Za to, kar je bilo del naše sedanjosti, vidimo, da je izginilo v preteklosti. To, kar se nam je zdelo nedosegljivo in kot oddaljena prihodnost, se nam zdi blizu, dostopno v sedanjosti. Starodavni modreci so govorili, da začeti znova po eni strani pomeni ponovno se roditi in po drugi roditi nekaj novega. Ne glede na veliko negotovost je v vsakem novem začetku navzoče upanje: vse je še pred nami in ničesar nam še ni uspelo pokvariti ...

IZPLAVATI IZ MOČVIRJA

Najpogosteje nas prav življenjske težave primorajo, da začnemo znova. Vendar obstajajo trenutki, v

katerih je ne le neobhodno znati začeti znova, temveč to storiti tudi v pravem trenutku, sicer bo prepozno in ne bomo ničesar spremenili.

Ena od takih okoliščin je življenjsko močvirje. To me spominja na znani Avgijev hlev iz dvanajstih Heraklejevih del. Močvirje nastane po daljšem času, mesecih in včasih letih s kopičenjem nerešenih težav, hladnih ali mučnih medsebojnih odnosov, rutinskega dela, okoliščin in stanj, ki dušijo težnje duše. Dlje kot te težave ostanejo nerešene, močnejše pritiskajo na nas, globlje se potapljammo vanje in težje izplavamo iz njih.

Takih okoliščin je v življenju zelo veliko. Na primer nezadovoljivi odnosi, kadar skupaj živijo ljudje, ki so si popolni tujci. Njihovo skupno življenje traja leta, medtem

pa se nabirajo grenkoba, razočaranje, žalost ali preprosto nerazumevanje. Prepad med njimi se vse bolj pogloblja in njegova žrtev niso le ti ljudje, temveč tudi vsi okoli njih ... Vendar navada naredi svoje, zunanji privid se

ohranja, vse ostalo pa je že davno prepuščeno, da se odvija samo po sebi.

Ali na primer inertnost, ki pogosto postane sestavni del našega sivega vsakdana. Mesece, leta hodimo v eno in isto dolgočasno službo, nato se vračamo domov in ukvarjamo s prav tako dolgočasnimi hišnimi opravili, gledamo isto dolgočasno televizijo in tako vsak dan. Včasih začutimo,

da nam je vsega dovolj, vidimo, da je naša duša prazna in da si želimo nekaj drugega, novega, čeprav ne vemo natančno, kaj, vendar nimamo moči, da bi nekaj ukrenili, ker to pomeni vse obrniti na glavo, "zakaj bi se po nepotrebnem trudil, navsezadnje mi je tudi tako dobro" ... To je še ena okoliščina, ki se na koncu konča s prepadom in neuspešnimi poskusi samopotrjevanja na delu ali v osebnem življenju. Pogosto eno močvirje pritegne drugo, še pogubnejše, in bolj kot se človek v njem utaplja, vse hitreje se kotali navzdol ... Ko pridemo do bolezenske zasvojenosti z alkoholom, tabletami, drogo, stalne depresije, strahov, fiksnih idej, nam postane vseeno, ker ne najdemo nobenega izhoda iz tega začaranega kroga.

Razplesti gordijski vozle "močvirja" je zelo težko. Bolj kot analiziramo, težje vstanemo, globlje se pogrezamo v blato in močnejše čutimo težo vsega tega, strašno breme, zaradi katerega se počutimo še šibkejše, še bolj inertne in še bolj nemočne. Nazadnje se pomirimo in prenehamo razmišljati o bolečini, ker je tako lažje.

Začeti znova z majhnimi spremembami v našem življenju in se še naprej premetavati po istem blatu, v katerem se že

blato iz Avgijevega hleva. Iziti iz močvirja in začeti znova vedno pomeni najti moč za spremembo toka svoje usode.

Po eni strani je potrebna trdna odločitev, treba je z enim zamahom presekat to, kar nas je stisnilo v ozko sotesko, to, kar ne onesrečuje le nas, temveč tudi okolico – tako kot Aleksander Veliki, ki je gordijski vozle presekal, saj je vedel, da odvezovanje ne bo obrodilo uspeha. Po drugi strani je treba storiti konkretne korake, opraviti določena dela, čim prej pripraviti teren za vrsto dejanj, ki bodo naposled privredla do korenite spremembe naše usode in usode tistih, ki nam veliko pomenijo. Tudi če uporabimo metodo poskusov in napak, je pomembno, da se nekaj premakne z mrtve točke. Preteklo bo nekaj časa in ti napore bodo neizogibno prinesli rezultate.

Začeti znova, ko se znajdemo v močvirju, pomeni ustvariti nove okoliščine, jih spremeniti od zunaj, da bi se nekaj spremenilo od znotraj. V vsakem primeru ne smemo omahovati, v neskončnost prelagati trenutek sprejetja rešitve, se tisočkrat vprašati, ali je ta rešitev dobra

ali slaba – vse to ima lahko slabe posledice: če odločitev ne sprejmemo v tem trenutku, lahko pozneje izgubimo še to, kar smo že premaknili, in vse se bo vrnilo na začetek kroga.

dušimo, je praktično nemogoče. Začeti znova, če se znajdemo v "močvirju", pomeni izstopiti iz njega. Koristen je Heraklejev nauk: potem ko je spoznal, da je nesmiselno leta na običajen način počasi zbirati hlevski gnoj, je spremenil tok dveh rek in potoki čiste vode so v nekaj trenutkih s seboj odnesli vse

SPREMEMBA OD ZNOTRAJ

Seveda morajo take odločitve imeti trdne temelje in biti dobro premišljene, zlasti z moralno-etičnega vidika. Vendar neobhodnega procesa razmišljanja ne smemo zamenjevati z drugim, podobnim procesom razmišljanja, ko je tisto, čemur pravimo analiza, čakanje, med katerim ničesar ne ukrenemo ali čakamo ugodne okoliščine. Tako se lahko na koncu to razmišljanje sprevrže v izgovore, ki si jih izmišljujemo samim sebi, samo da ne bi naredili tega pomembnega, prelomnega premika, ki je nujen, da bi znova začeli.

Stari filozofi so govorili, da je sprememba zunanjih okoliščin potrebna zato, da duša dobi možnost preporoda, usoda pa možnost, da za to ustvari nove okoliščine. Usoda nikoli ne daje novih možnosti in okoliščin, če smo v močvirju, zato ker ve, da bo močvirje pogoltnilo njih, pa tudi nas skupaj z njimi.

Obstajajo okoliščine, ki so navidez povsem urejene in ko je treba znova začeti od znotraj, ne od zunaj. Te se nanašajo na naš notranji svet: po eni strani na vse naše strahove, komplekse in notranje nemire, po drugi strani pa na vse naše skrite težnje in osebne potenciale.

V vsakem med nami so notranje ograje in ščiti, obrambni odzivi in vzorci vedenja. Ti mehanizmi samoobrambe, ki so predvsem nezavedni, nas leta zanesljivo varujejo pred agresivnostjo in stresnimi okoliščinami zunanjega sveta, pred vsem, s čimer se v življenju nismo zmožni spopasti zavestno, odprto in neposredno. Vendar nas sčasoma začne motiti to, kar je bilo prej učinkovito, kar nas je ščitilo in nam omogočalo, da se potegnemo vase in skrijemo v svoj kotiček. To, kar je bilo prej varen ščit, se zdaj spremeni v neprebojne notranje zidove, za katerimi je utesnjeno in je nemogoče dihati, zidove, ki jih želimo in moramo odstraniti, če želimo začeti živeti novo življenje.

Na primer sramežljiv in molčeč človek se je povsem navadil sedeti v svojem kotu in nikogar nagovarjati, samo da ga pustijo pri miru. Vendar se sčasoma pojavi realna težava osamljenosti, ki ustvari razpoke v neprebojnem zidu sramežljivosti in molčečnosti. Tedaj sprememba zunanjih okoliščin ni rešitev. Za

novi začetek je potreben notranji napor: lupina je razbita, ko se od znotraj začne nekaj dogajati, nekaj spreminjati.

Obstaja neskončno podobnih primerov. Umetnik slika prizore, ki so ga dolgo navdihovali, vendar dojame, da se je to, kar je bil prej vrhunec njegove ustvarjalnosti, zdaj spremenilo v omejujoče okvire, na katere se je navadil in ki jih mora opustiti. Pomagale ne bodo nobene zunanje spremembe sloga. Za začetek novega obdobja mora razbiti nekatere notranje ovire in navede, oživiti nova stanja duše, ki se bodo zrcalila v njegovih slikah. Tako kot se udobno počuti človek, ki se je navadil na to, da

STARI FILOZOFI SO GOVORILI, DA JE SPREMEMBA ZUNANJIH OKOLIŠČIN POTREBNA ZATO, DA DUŠA DOBI MOŽNOST PREPORODA, USODA PA MOŽNOST, DA ZA TO USTVARI NOVE OKOLIŠČINE.

nima svojega mišljenja, da stalno išče tuje nasvete ali se opira na tuja ramena v težavah, ki bi jih lahko v celoti rešil tudi sam. Če bi pozorno opazoval, kako se razvijajo njegovi odnosi z ljudmi, katerih mnenje je zanj tako pomembno in katerih podporo stalno izkorišča, bi odkril, da sta se njihova prvotna naklonjenost in sočutje pogosto spremenila v naraščajočo jezo. To, kar je bil prej povod za medsebojni odnos, zdaj postane ovira. Če v tem primeru želi začeti znova, mora razumeti, da se bo njegov odnos z drugimi ljudmi spremenil šele takrat, ko se spremeni sam, ko znotraj sebe odstrani zaščitni mehanizem ter postane samostojen v svojih očeh in v svojem življenju.

Članek se nadaljuje v naslednji številki.

ALI MISLI NASTAJAJO V MOŽGANIH? RAZMIŠLJANJA O ZNANSTVENEM MATERIALIZMU

SARA ORTIZ ROUS

O stvareh, ki jih še vedno ne poznamo, ne znamo previdno molčati, temveč raje postavljamo dogmatične hipoteze ali trditve. Tak pristop večine ljudi izhaja iz potrebe po iskanju, v katerem postavljamo nove teorije, ki jih je še treba raziskati, ali pa iz potrebe po gotovosti, češ "saj že vemo to, kar moramo", in tako imamo občutek, da je vse na svojem mestu in si nam ni treba beliti glave.

Med takšna kočljiva vprašanja spada tudi poznavanje človekovih možganov. Odkrili smo, da delovanje čutil, vida, sluha, tipa izvira iz možganov. Lokalizirali smo tudi področja v možganih, čeprav še vedno ne znamo slepemu človeku povrniti vida. V možganih poskušamo lokalizirati tudi spomin. Ni še dokazane teorije o tem, kako spomin deluje in kje v možganih je lociran, čeprav zaradi bolezni, kakršna je Alzheimerjeva, potekajo številne in resne raziskave. Zdi se, da tudi jezikovna, matematična, socialna in glasbena inteligenca izvirajo iz možganov ter so locirane pretežno na eni možganski polovici ali področju, čeprav raziskovalci še na nobenem možganskem področju niso odkrili fizičnih razlik (v teži, velikosti, razporeditvi, kodifikaciji) med domnevno bolj in manj inteligentnimi osebami.

V našem telesu so možgani skoraj še zadnja neznana "trdnjava". Vemo, kako deluje srce, kako zbolijo, kako utripa itd. in natančno poznamo tudi vse preostale organe našega telesa; toda možgani se še naprej ne vdajo. Kljub temu obstajajo številne knjige in raziskave nevroznanstvenikov, ki podpirajo tezo, da razum ni ločen od možganov, da je ljubezen le plod hormonskega delovanja in da je naša svoboda iluzija, ker naj bi bilo vse vnaprej določeno v 100.000 nevronih v obliki

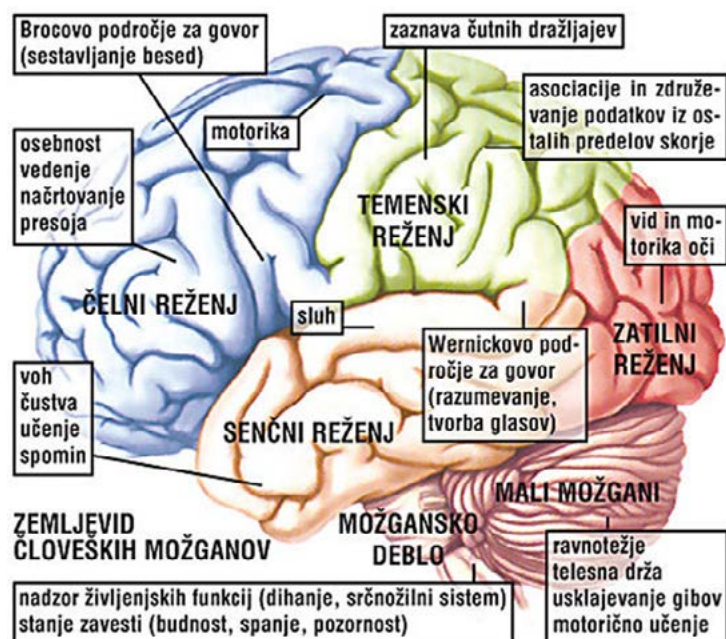
vesoljske galaksije, "lebdeče" v naši lobanji. To so odgovori, prežeti s prevladujočim materializmom današnjega časa, saj bi odgovor "ne vem" zbudil nelagodje.

Tudi meni je nelagodno reči "ne vem", toda še večje nelagodje mi zbuja materializem, ki poskuša vse poenostaviti. Ker pa tudi iščem odgovore, ki utišajo moj nemir glede življenjskih vprašanj, sem našla druge možnosti za razumevanje človekovih možganov, ki jih želim deliti z bralci.

Nekateri menijo, da so možgani, nevroni, s svojimi sestavnimi deli (mali možgani, hipotalamus, Brocovo in Wernickovo področje, možganski režnji ...) mehanizem, opora za človeški razum. To je podobno kot pri radiu, ki je fizična opora za prenos zvoka: ko poslušamo radijsko napovedovalko in se radio pokvari,

ne pomislimo, da je napovedovalka umrla. Podobno je tudi z možgani: če se možgani okvarijo zaradi kapi, raka ali starosti, se človek seveda ne more v polnosti izražati, čeprav še naprej živi. Sama vsekakor verjamem v možnost, da človeška duša v takem primeru obstaja še naprej. To ni nekakšna osebna nora domislica, kajti človeško bitje je v številnih civilizacijah in kulturah (hindujski, indijanski, aboridžinski, antični ...) našlo način za stik s tem, kar presega materialno stvarnost.

Možno je, da razum in možgani niso eno in isto. Človeška duša se nedvomno opira na človekovo telo in ga prežema, deli telesa, od rok do možganov, so sredstvo za našo manifestacijo v svetu, in čustvo, kot je zaljubljenost, povzroči vihar v naših hormonih, od naših možganov do vseh celic v telesu. Vendar nihče ni mogel z zanesljivostjo trditi, da pravičnost, ljubezen ali etičnost izvirajo iz fizičnih možganov (ki si jih delimo z drugimi sesalci).

Sama še naprej iščem odgovor na svobodo, na herojstvo, na sočutje, na dobroto in za zdaj me prepriča možnost, da je vse to povezano z duhovno dimenzijo. In kaj misliš ti?

... KAJTI ČLOVEŠKO BITJE JE V ŠTEVILNIH CIVILIZACIJAH IN KULTURAH (HINDUJSKI, INDIJANSKI, ABORIDŽINSKI, ANTIČNI ...) NAŠLO NAČIN ZA STIK S TEM, KAR PRESEGA MATERIALNO STVARNOST.

MENUET – DVORNI PLES

V obdobju baroka so bili plesi osrednji družabni dogodek v visoki družbi pa tudi v nižjih slojih. V francoskih in angleških plesnih dvoranah visoke družbe je bil v 17. in 18. stoletju daleč najbolj priljubljen ples menuet. To je bil ples v paru, ki je izražal najbolj človeške značilnosti – milino, prefinjenost, eleganco, spoštljivost ...

"Ali se učiš plesati? Ker boš pogosto moral plesati menuet, bi želel, da ga znaš čim bolje. Ne pozabi, da so mili gibi rok, podajanja dlani ter uglajeno dviganje in spuščanje klobuka pomembni deli plemičevega obnašanja." Lord Chesterfield svojemu sinu (1748)

Pomembna stvar pri baročnih plesih so bili serpentinasti vzorci, ki so jim plesalci sledili, ko so se gibali po plesišču, ki so izražali simetrijo, red in harmonijo.

"Vsi plesni mojstri trdijo, da je menuet izpopolnjenje vsega plesa. Nekoč sem slišal uglednega plesnega mojstra govoriti, da je bilo preučevanje menueta njegovo vseživljenjsko delo ..."
The Analysis of Beauty (Analiza lepote), Hogarth (1753)

Nehote lahko pomislimo, da bi bilo lepo, če bi tudi danes ples predstavljal nekoliko bolj tenkočuten družabni dogodek, ki bi na naraven način izražal družbeno etiketo.

[Menuet iz filma o Jane Austen](#)

ZGODBICA

POPOLNA ŽENSKA

Nasrudin se je pogovarjal s prijateljem.

– Torej, nikoli nisi pomislil, da bi se poročil?
– Da, sem, je odgovoril Nasrudin. – V mladosti sem sklenil, da poiščem popolno žensko. Prepotoval sem puščavo, prispel v Damask in spoznal žensko, ki je bila zelo čedna in poduhovljena, vendar ni vedela ničesar o tem svetu.

Nadaljeval sem pot in v Isfahanu sem srečal žensko, ki je poznala kraljestvo materije in duha, vendar ni bila lepa.

Nato sem se napotil do Kaira, kjer sem obedoval v hiši dekleta, ki je bilo lepo, pobožno in je poznalo tudi materialno stvarnost.

– In zakaj se nisi poročil z njo?
– Ah, prijatelj moj! Na žalost je tudi ona iskala popolnega moškega.

Sufijska zgodba

KNJIGE, REPLIKE NOVE AKROPOLE

Knjige in arheološke replike lahko kupite v prostorih društva.

Glas tišine ali večjo količino knjižic pa lahko naročite tudi preko maila na info@akropola.org ali na št. 01/25 11 487.

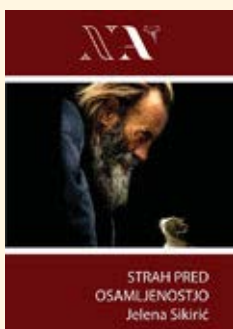
DELIA STEINBERG GUZMÁN:

DUŠA ŽENSKÉ

Knjižica s člankom predsednice mednarodne Nove Akropole

Cena: 2 €

Priča smo dolgotrajnim zahtevam in boju, da bi ženske pridobile častno mesto v družbi. Vendar se vedno znova sprašujem, ali smo na pravi poti, ali smo izbrale pravi način, kajti vse tovrstne zahteve so usmerjene k ekonomskemu napredku ženske, njenim boljšim delovnim razmeram, varnejši zaposlitvi, večjemu spoštovanju, večjemu dostojanstvu ... Toda vedno gre za položaj v družbi, nič drugega kot fizični položaj. Pri tem pa je – če izznamemo dostojanstvo, položaj in spoštovanje – pogosto spregledana duša ženske.

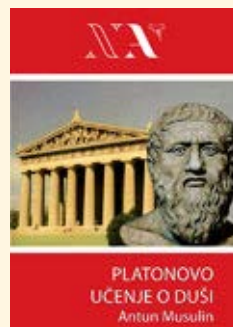
JELENA SIKIRIĆ:

STRAH PRED OSAMLJENOSTJO

Knjižica s člankom predsednice Nove Akropole v Rusiji

Cena: 2 €

Osamljenost je eno od aktualnih, občutljivih in bolečih vprašanj človekove duše. Ni človeka, ki bi se lahko pohvalil, da ni nikoli na lastni koži doživel tega, včasih tako bolečega, včasih pa, prav nasprotno, globokega in toplega notranjega stanja. Če se vprašamo, zakaj in v kakšnih okoliščinah se človek počuti osamljenega, lahko ugotovimo, da na takšno vprašanje ni preprosto odgovoriti. Problem osamljenosti nekoliko spominja na velikansko ledeno goro. Njen zgornji del, ki ga lahko vsakdo vidi in razume, se ne zdi prav velik, vendar obstaja še drugi del, ki je pod vodo in je veliko večji in obsežnejši ter ostaja zunaj dosega naših oči ter razumljive, dostopne ali zlahka razložljive človeške logike.

ANTUN MUSULIN:

PLATONOVU UČENJE O DUŠI

Knjižica s člankom predsednika Nove Akropole v Ukrajini

Cena: 2 €

Ali je človeška duša smrtna ali nesmrtna? Postaviti to vprašanje pomeni vprašati se o smislu človekovega obstoja, o njegovi naravi, dolžnostih in upanjih. Človek pride do odgovora na to vprašanje intuitivno, ker pa ta odgovor določa njegov odnos do življenja, postane vprašanje o naravi duše pomembno za vsakogar med nami. S tem ko človek zavzame določeno stališče, obenem izbere določen način življenja, kajti vse kar počnemo, izvira iz našega pogleda na svet. Ta določa tudi naš odnos do smrti.

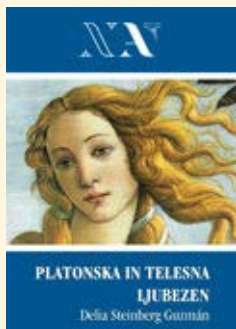
JORGE ÁNGEL LIVRAGA RIZZI:

SKRIVNOSTNA UMETNOST ZMAGE

Knjižica s člankom ustanovitelja Nove Akropole

Cena: 2 €

Obstajajo tisti, za katere se zdi, da so rojeni pod srečno zvezdo in jim gre vse gladko od rok. So pa tudi tisti, ki zelo težko dosežejo kar koli. In včasih se srečamo z izbranci zgodovine, ki lahko že s samo navzočnostjo delajo resnične čudeže. Umetnost zmage je v tem, da lahko uresničujemo cilje, ne da bi pri tem izkoriščali druge kot stopnice, ne da bi se vzpenjali na glave šibkejših, ne da bi teptali tiste, ki nam navidez preprečujejo napredovanje po poti. In razumeti moramo, da je namen padca samo ta, da znova vstanemo.

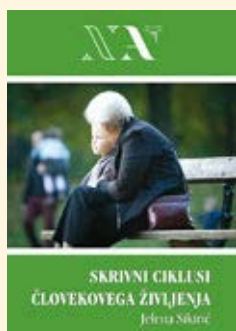

DELIA STEINBERG GUZMÁN:
**PLATONSKA IN TELESNA
LJUBEZEN**

Knjižica s člankom predsednice
mednarodne Nove Akropole

Cena: 2 €

Človeka je že od nekdaj zanimalo vse v zvezi z ljubeznijo – kaj pomeni, do kod sega, kako globoka je, kako pomembna. Ljubezen je tako bogata, da je ne moremo omejiti samo na vprašanje besed in opredelitev, temveč gre za neštete odtenke, ki jih morda v celem življenju ne bomo povsem zaobjeli. Če je že ne moremo opredeliti, pa se lahko seznanimo vsaj z nekaterimi pogledi nanjo.

JELENA SIKIRIĆ:
**SKRIVNI CIKLUSI
ČLOVEKOVEGA ŽIVLJENJA**

Knjižica s člankom predsednice Nove
Akropole v Rusiji

Cena: 2 €

Naše življenje je dolga cesta. Ko smo mladi, se nam zdi neskončna, in občutek imamo, da je še vse pred nami, da imamo na voljo veliko časa – tako veliko, da niti ne vemo, kako ga izkoristiti in s čim ga izpolniti. Ko pa se življenje približuje zatonu, ko smo večino ceste že prepotovali, se oziramo nazaj in vidimo, da so leta preletela, kot bi mignil z očesom.

HELENA PETROVNA BLAVATSKY:
GLAS TIŠINE

Cena (trda vezava): 10 €

Glas tišine je del starodavnega tibetanskega besedila, imenovanega Knjiga zlatih pravil, ki ga je na Zahod prinesla ruska filozofinja Helena Petrovna Blavatsky.

ARHEOLOŠKE REPLIKE

so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobjih in predstavljajo kulturno dediščino človeštva.

Vsak izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole iz materiala, ki je podoben kamnu in je pobarvan ročno. Izdelki so naprodaj na sedežu društva na Wolfovi 8. Ves zaslužek je namenjen izključno za izvajanje programa društva.

Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je odlično darilo za vsako priložnost.

Replike:

Slovenija, Egipt, Grčija in Rim, Maji in Azteki

Kipci in magneti:

Za dodatne informacije nas pokličite na telefon 01 2511487 ali nam pišite na email: info@akropola.org.

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec julij in avgust 2015.

Dogodki potekajo v prostorih društva v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

ŠRARTANSKO UČENJE O STRAHU

Predavanje z diaprojkcijo

TOREK, 14. JULIJ 2015 OB 19:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

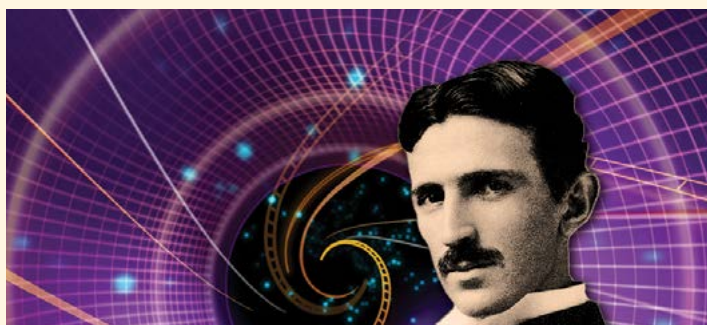

HIPATIJA – PREZRTA MUZA ZAHODNE FILOZOFIJE

Predavanje

TOREK, 11. AVGUST 2015 OB 19:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

TESLA, ČUDEŽNA MOČ IMAGINACIJE

Predavanje

NEDELJA, 26. JULIJ 2015 OB 16:00

Tehniški muzej Slovenije, Bistra pri Vrhniki

Predavanju lahko prisluhnete z nakupom muzejske vstopnice.

ZLATI REZ

Predavanje

SREDA, 12. AVGUST 2015 OB 19:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

BITI GOSPODAR SVOJEGA ČASA

Predavanje

SREDA, 29. JULIJ 2015 OB 19:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

C. G. JUNG, RAZVOJ OSEBNOSTI

Predavanje

ČETRTEK, 20. AVGUST 2015 OB 19:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

"Ne boj se svojih težav. Ne želi si, da bi bil v drugačnih okoliščinah, kakršne so te, v katerih si. Kajti ko iz težave potegneš najboljšo, ta postane stopnica do sijajne priložnosti."

—Helena Petrovna Blavatsky